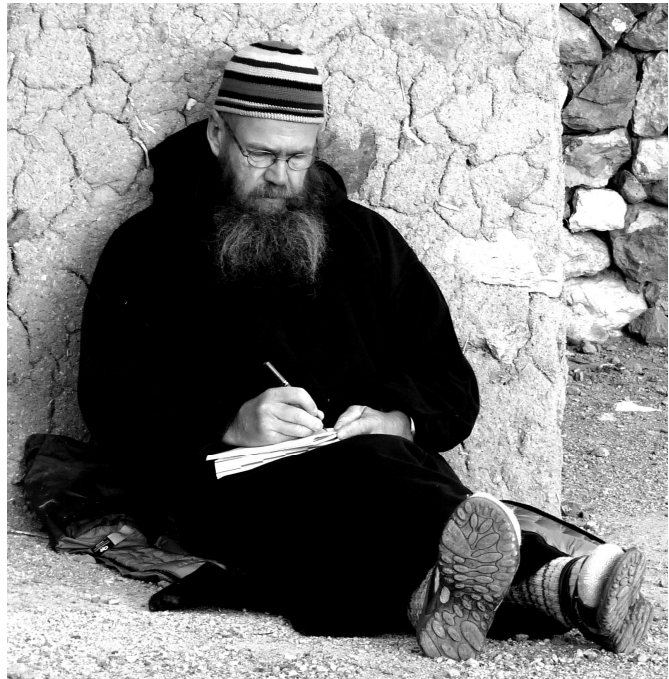

2013: MUUTOKSIA, KEHITYSTÄ

Ensi vuonna tapahtuu paljon sekä puheenjohtajan elämässä että Ladun toiminnassa.

Ikää on karttunut. Taksvärkki alkaa olla tehty. Työura alkoi 1965 rakennustyömaalla apupoikana, tuntipalkka oli 1,99 mk. "Oikeat työt" aloitin kesäkandina Polvijärvellä 1973, vakinaisena 1975. Joensuuhun sairaalaan 1978, aikanaan erikoistuin. Kohtuullistin 25 vuoden ylilääkärin työrupeaman jälkeen töitäni 2000-luvun alussa, jotta saisin enemmän aikaa liikuntaharrastuksilleni.

Töiden loppuminen tulee olemaan tiukka paikka. "Sittenpäähän ehdit ainakin liikkua" on ehdotettu. Totta: nautintoa tulee olemaan esim. lähtö arkena Lykylle hiihtämään silloin kun sää on sopiva ja siltä tuntuu.

Tyhjäksi jäänyttä kalenteria ei kuitenkaan voi eikä saa täyttää pelkästään liikunnalla, retkeilyllä eikä matkailulla. Toivottavasti aikaa riittää käyrätorven soitolle ja lastenlapsille. Golfaamista en aio aloittaa.

Kiivaana pidetty purjehtija ja siihen aikaan Joensuun Pursiseuran puheenjohtaja vaihtoi harrastusta opastetun 1994 Haltin hiihtovaelluksen jälkeen. Se kolahti kerralla, veneen myin Välimerellä pari vuotta sen jälkeen, kun aika ei kerta kaikkiaan riittänyt enää kaikkeen kulkemiseen ja samalla purjehdukseen.

Yhteenlasketun 1,5 kertaa maapallon ympäri purjehtimisen jälkeen seuraava askel olisi ollut maailmanympäripurjehdus. Moni sitä odotti ja kysyi. Sitä varten olisi pitänyt vaihtaa venettä tukevampaan, löytää miehistö ja ottaa 3 vuoden virkavapaa. Onneksi tuli muuta tekemistä.

Haltin hiihdon jälkeen olen ottanut menetettyä aikaa takaisin kulkemalla perusteellisesti, pitkään ja laajalti. Aika isoja juttuja, esim. neljästi Suomen päästä päähän – hiihtäen, meloen ja kävellen, Islanti ja Espanja rannalta rannalle. Muutama vuori siinä välissä. Repäisin 2006 hiihtämällä Grönlannin keskusjäätikön halki. Siitä olen saanut kuulla vielä viime päivinäkin – jopa sairaalatyössä monet muistavat. 60-vuotisseikkailuna 3500 km yksinvaellus USA:n länsirannikolla Meksikosta Kanadaan.

Liikuntaextremistinä olen ajatellut vielä "kehittyä" repäisemällä eläkkeelle lähdön kunniaksi oikein kunnolla. Ei, en vielä paljasta suunnitelmiani. Karjalaisen uutiskynnsy kyllä ylittyy.

Joensuun Ladun kehittäminen viimeisen kymmenen vuoden aikana on ollut tavattoman kiinnostavaa ja erinomaisen palkitsevaa. Tuloksiakin on tullut. Toimintakalenteri on laajentunut täydelleen ympärivuotiseksi. Tapahtumia on enemmän kuin koskaan. Lajeja ja tekemistä on kaikille. Tekijöitä ja retkenvetäjiä on riittänyt, vaikka ainahan vastuuta voisi jakaa useammille - tämä on kaiken yhdistystoiminnan ikuisuuskyseminen. Yhteistä tekemistä ja osallistumisen mahdollisuuksia on jokaiselle jäsenelle, vaikka tuntuu siltä, että vain pieni osa osallistuu toimintaan. Tämäkään ei ole Ladun erikoispiirre.

Jäsenmäärä on varmaan paras mittari toiminnan onnistumisesta. Se on 10 vuodessa noussut 1100 jäsenestä 1500:ksi! Kasvua joka vuosi, olemme jäsenmäärällä mitattuna Joensuun suurin urheiluseura. Uusia jäseniä liittyy ja toivottavasti aktivoituu myös toimimaan, kun toiminta on tarpeeksi laajaa, kiinnostavaa ja hyvin järjestettyä.

Mutta aikansa kutakin, 10 vuotta riittää. Vähemmässäkin pahin höyry purkautuu, ideat vähenevät ja uuden luominen heikkenee. Nyt on aika vaihtaa puheenjohtaja! Tämä on ollut ja on edelleen palkitsevaa, mutta loppuu. Puhti alkaa vähetä 10 vuodessa ja nyt on muutoksen aika.

Samalla johtokunnassa tapahtuu muitakin luopumisia. Hyvä niin, kunhan saadaan uudet tekijät tilalle. Ihan helppoa se ei ole, nykyisinä itsekkäinä aikoina valmiiseen pöytään istuminen on niin paljon helpompaa kuin osallistuminen pöydän kattamiseen. Järjestötyössä kuluu hukkaan hyvää liikkumisaikaa, mutta tuleehan sitä muutakin turhaa tehtyä. Tämä palkitsee, antaa uusia kokemuksia, tuttavuuksia ja opettaa.

Retkiä aion vetää. Kouluttaminen on yhtä mukavaa kuin ennenkin. Aikaakin eläkeläisellä on. Järjellä ajatellen vain on aika antaa tilaa toisille. Uuden puheenjohtajan ja johtokunnan jäsenten etsintä on käynnissä. Jos sinulle soitetaan, emme ole puhelinmyyjiä, joille voi lyödä luurin korvaan vaan vakavalla asialla edistämässä Yhdistyksen Asiaa. Kuuntele, keskustele ja harkitse. Syyskokoukseen kannattaa tulla, nyt tehdään tärkeitä päätöksiä.

Itse voin jatkaa johtokunnassa, jos se saadaan toimintakykyiseksi ja tuoreen puheenjohtajan vetämäksi. Ellei, en osallistu. Syyskokouksen aikaan aion olla muilla mailla vierahilla sitä isoa liikuntaprojektia tekemässä enkä vastaa puhelimeen..

Eero

pvm	vpv	Sisältö	vastuuhenkilö, tiedustelut
20.8.	ma	Jäsentiedote 2/2012	Eila Partanen
31.8.	pe	Kuutamomelonta Kuoringalla	Onni Voutilainen
8.-15.9.	la-la	<i>Kumpen ruskaretki</i>	<i>Kumpe</i>
10.9.	ma	Valokuvailta 4: Ladun kevään retkiltä	Eero Oura
15.9.	la	Kolin ruskavaellus	Toivo Turunen
22.9.	la	Viinijärven melonta	Matti Nylander
22.-23.9.	la-su	Viikonloppuretki Suomen suurilla saloilla	Reino Moller
29.-30.9.	la-su	<i>Melontakauden päättäjaiset</i>	<i>Joensuun Kauhojat</i>
29.9.	la	Sydän- ja polkuretki: Vekaruksen koskenkuohut kutsuvat	Riikka Turunen
8.10.	ma	Valokuvailta 5: Ladun kesävaellus ja Lofootit	Eero Oura
1.2. - 15.10.		Valokuvauskilpailu Ladun jäsenille päättyy 15.10.	Onni Voutilainen
20.-21.10.	la-su	Suomen Ladun syysliittokokous	
24. - 25.11.	la-su	Kaamosretki Petkeljärven kansallispuistossa	Reino Moller
14.11.	ke	Syyskokous	Eero Oura
1.-8.12.	la-la	Kaamoksen hiihtoviikko	Liisa Oura
20.12.		Jäsentiedote 1/2013	Eila Partanen

Haluatko Ladun tapahtumista muistutuksen sähköpostiisi? Jos haluat listalle tai pois listalta, ilmoita Ladun jäsentiedottajalle Eila Partaselle, eila.partsu(at)gmail.com

KUUTAMOMELONTA KUORINGALLA 31.8.

Työviikon viimeisen työpäivän jälkeen on mielenkiintoista lähteä iltamelonnalle täyskuun valaisemalle Kuorinka-järvelle Liperissä. Kalenterin mukaan tällöin on täysikuu, elleivät pilvet pimennä sen romanttista valoa. Joka tapauksessa lähdemme reissuun Hasanniemen kanoottivajaltamme klo 18 ja palaamme puolen yön maissa takaisin.

Melomme pitkin Kuoringan pintaa, välillä käymme maissa tauolla, missä tulilla voi keitellä kuumat juomat, paistella makkaraa tai muuta hyvää. Ja nautimme tietenkin toistemme laadukkaasta seurasta. Serenadien ja muiden laulujen esittäminen soolona tai useamman äänen yhtyeenä on reissulla toivottava.

Kustannuksia kuutamomelonnasta tulee ainoastaan kanoottien kuljetuksen, noin 5 € ja kimpakyytien osalta.

Ilmoittautumiset 26.8. mennessä: Onni Voutilainen, onskiv(at)suomi24.fi tai p. 050 365 6138.

VALOKUVA- JA VARUSTEILTA 4.

Maanantaina 10.9. klo 18:00-20:00 Carelicumin auditorio, Torikatu 21C

Ahkiovaellus Haltille / Pentti ja Pirjo Leskinen. Latu teki tänä vuonna monen vuoden tauon jälkeen ahkiovaelluksen Kilpisjärveltä Haltille. Reitti on ehdoton klassikko, joka jokaisen suomalaisen vähänkään vaeltamista harrastavan on koettava. Talvella se on vielä kesävaellusta komeampi. Pentti ja Pirjo kertovat sanoin ja kuvin.

Rinkkavaellus Espanjan aurinkorannikolta / Liisa ja Eero Oura. Lyhyen automatkan päässä Espanjan Aurinkorannikolta hiihdetään. Voi Sierra Nevadalla vaeltaakin, eikä se ihan turha vaellusmaasto olekaan. Liisa ja Eero kävivät kesällä 2012 kulkemassa muutaman viikon reissun.

KOLIN RUSKAVAELLUS 15.9.

Lähtöpaikka matkailupysäkki, Joensuu, Siltakatu

8.00 Siltakatu

8.10 Jukolanportti

8.15 Lehmonkoulu

8.20 Lehdokki

8.25 Uuron risteys

8.30 Kontiolahti vesitorni, Vt 6

9.00 Kopravaara

9.20 Kopravaarasta Hotelli Kolille

10.00 maastoon

Vaellusohjelma:

Linja-autolla ja omilla autoilla tulleille kokoontuminen Kolin Future Freetimen pihassa klo 9.00, jonka jälkeen siirtyminen Hotelli Kolille.

Alkujumpan ja ryhmiin jaon jälkeen valittavana kaksi eri reittivaihtoehtoa vetäjien johdolla:

*Ikolanaho-Jero-Verkkovaara-Kopravaara n. 13 km

*Mäkrä-Ikolanaho-Jero-Verkkovaara-Kopravaara n. 16 km

Välipysähdys Ikolanaholla omin eväin, varsinainen taukopaikka Verkkovaaran nuotiopaikalla, jossa tarjolla makkaraa, mehua ja munkkikahvit.

Future Freetimessa saunat lämpimänä klo 14.00 lähtien.

Keittolounas klo 15.00 – 17.00

Paluukuljetus Joensuuhun lähtee klo 17.00, ajetaan tarvittaessa Hotelli Kolin kautta.

Hinta: 30,00 €/hlö, sis. kuljetukset, tarjoilun taukopaikalla, saunomisen ja ruokailun.

Ilmoittautuminen järjestelyiden takia, myös omalla autolla saapuville, ke 12.9. mennessä!

Future Freetime, p. 010 322 3040

Kimmo Kurvinen, p. 0400 920 412

Järjestäjä: Future Club ry

Varaa mukaan riittävästi juomista ja tukevat jalkineet, voit käyttää myös sauvoja!

VIINIJÄRVEN MELONTA 22.9.

Syksy on mitä mainiointa melonta-aikaa. Veden päällä voi ihailia rantojen väriloistoa. Syksyn valon kuulas pehmeys luo kontrastin kesän kirkkaudessa tehdyille melontaretkille. Vuoden 2011 melontaretki saa nyt uusintansa, sen verran miellyttäväksi maisemat ja reitti koettiin.

Lauantaiaamuna kokoonnumme Hasaniemen vajalle klo 7.30. Pakkaamme kanoottit traileriin tai autojen katolle ja ajamme melonnan lähtöpaikkaan Vaivion Kurssikeskukseen Liperissä.

Melontareittimme suuntautuu ensin pitkin Keretinlahtea. Pian edessämme aukeaa Myhkyrängelkä ja jyhkeä Myhkyränsaari keskellä selkää. Jatkamme pitkin selkää kohti Kaarreniemen kärjen ja Sotkuman puoleisen rannan kapeikkoa. Pujahdamme kapeikosta Venepohjan selälle. Suuntaamme melontamme Kaarreniemen länsirantaa seurailen Lietelahteen, jossa Vaivion kylän uimarannalla pidämme lounastauon.

Vatsamme täytettyämme ja jäseniämme oiottuamme jatkamme matkaa kohti luodetta ja Kirjavanniemen ja Heinäsensaaren pohjoiskärkeä. Jatkamme Vasansaareen, jossa piipahdamme lyhyellä maatauolla. Tästä käännämme kajakkien keulat takaisin kohti Kaarreniemen koilliskärkeä, jonka jälkeen palaamme takaisin Myhkyrängelän pohjoisrantaan meloen Kurssikeskuksen rantaan.

Mukaan varataan normaalit melontaretken varusteet ja päiväretkieväät. Tauottelemme sopivin välein joko kellumalla tai sopivan rantautumispaikan löydettyämme pidämme maatauon.

Melontaretki on sopiva aloitteleville melojille, sillä isoja ja aallokkoisia selkiä ei ole. Vauhti on leppoisaa ja aikaa jää luonnon katseluun. Saatamme myös havaita etelään muuttavia lintuja. Melontamatkaa saanemme aikaiseksi noin 25- 35 km riippuen reitistä.

Takaisin Joensuussa olemme n. klo 17.00.

Lisätietoa ja retkelle ilmoittautuminen 14.9. mennessä: Matti Nylander, matti.nylander(at)gmail.com, p. 044 526 1145.

VIIKONLOPPURETKI SUOMUN SUURILLA SALOILLA 22. – 23.9.

Lieksan ja Ilomantsin rajalla sijaitseva v. 1982 perustettu Patvinsuon kansallispuisto on retken keskeistä aluetta. Se on merkittävä suoluonnon suojelualue, mutta kovemmillä maapohjilla kasvaa nuorempaa ja vanhempaa puustoa sekä oikeaa aarniometsää. Lähde kokemaan rauhallisen, erämaisen luonnon tunnelmaa!

Retki alkaa Lahnasuon etelälaidasta. Pitkospuilta näkee monentyyppisiä suoalueita. Nälämänjoen nuotiopaikalla on ihan asiallista pysähtyä. Aikanaan saavumme yöpymispaikkaan, Suomujärven opastuskeskuksen rantaan.

Tänne on jo siirretty ennen retken alkua ainakin yksi auto, omat teltat ja kaikki sellainen mitä ei päivän aikana tarvitse. Kävellessä riittää päiväreppu eväineen.

Sunnuntaina retki jatkuu Karhunpolkua pitkin aluksi Suomujärven hiekkarantoja seurailleen valoisassa kangasmetsässä ja myöhemmin Ukonjokivartta Runon ja Rajan tien tuntumaan, jonne retki päättyy. Haetaan loput autot Suomujärveltä ja kotimatka alkaa. Osallistujien kesken sovimme kyydit mahdollisimman vähillä autoilla.

Kävelyä kertyy lauantaina n. 10 km ja sunnuntaina n. 20 km. Tämän verran retki vaatii kuntoa ja sopeutumista telttayöpymiseen syksyllä. Jos muutama halukas olisi nukkumaan sotilas-teltassa, siihen on mahdollisuus.

Jokainen valmistaa ateriansa leiripaikalla omista tarvikkeistaan. Ota mukaan sään vaatima vaatetus ja illaksi lämpimämpääkin, ylimääräiset voi jättää päiväksi autoon.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset retken vetäjälle: Reino Moller, reino.moller(at)telemail.fi, p. 013 731056.

VEKARUKSEN KOSKENKUOHUT KUTSUVAT 29.9.!

Perinteinen Sydän- ja polkuretki patikoidaan tänä vuonna Tuupovaaran Vekaruksella. Retki tehdään yhteistyönä Joensuun Ladun ja P-K:n Sydänpiirin kanssa.

Lähtö linja-autolla Joensuusta klo 9 Siltakadun matkailupysäkiltä. Alkuverryttelyn jälkeen maastossa on valittavana useampi reittivaihtoehto kunnan mukaan. Tarjoamme lopussa nokipannukahvit, mahdollisuus myös omien makkaroiden paistoon. Takaisin Joensuussa linja-auto on viimeistään klo 15.

Retken hinta on 15 € sisältäen kuljetuksen, opastuksen, kahvit ja vakuutuksen.

Ilmoittautumiset Riikka Turuselle ma 24.9. mennessä, p. 050 521 9056 tai riikka.turunen(at)jns.fi. Jätä nimesi ja puhelinnumerosi ilmoittautumisen yhteydessä.

TERVETULOA PIRTEÄÄN SEURAAAN MUKAAN!

VALOKUVA- JA VARUSTEILTA 5

Maanantaina 8.10. klo 18:00-20:00 Carelicumin auditorio, Torikatu 21C

Ladun kesävaellus suuntautui tänä vuonna Lemmenjoen kansallispuistoon. Retkeläiset kertovat sanoin ja kuvin, millaista oli. Onko kansallispuisto maineensa veroinen?

Opastettuja retkiä Lofootilla / Anna-Lea ja TapioVartiainen. Lofootit ovat melkein lähellä, mutta silti aika eksoottinen ja kiinnostava matkakohde. Siellä voi tehdä monenlaista, mutta myös vaeltaa - yleensä vain lyhyitä päivän mittaisia retkiä. Anna-Lea ja Tapio kulkivat opaan johtamina useita polkuja, useammalle huipulle ja näköalapaikalle. Tule, katso ja kuule, millaisille.

Muistathan keväällä alkaneen valokuvauskilpailun!

Valokuvauskilpailu Ladun jäsenille 2012

Nyt on mahdollisuus kaikilla jäsenillä, jotka katselevat eri tapahtumissamme ihmisiä, luontoa ja muita kiinnostavia elämän ilmiöitä kameransa etsimen läpi, osallistua jäsenten väliseen valokuvauskilpailuun. Kuvien tulee olla säännöissä mainittuna aikana otettuja, jollain tavalla toimintaamme liittyviä ja ennen julkaisemattomia.

Kilpailun säännöt Ladun nettisivuilla <http://www.suomenlatu.org/joensuunlatu/Kuvienottoaika> 1.2.-15.10.2012. Palkintoina Kuvanmaailman lahjakortteja 150€, 70€ ja 50€. Kaikilla osanottajilla on mahdollisuus esitellä otoksensa vuoden loppupuolella järjestettävässä kuvaillassa. Parhaat laitetaan esille näyttelyyn Ison Myyn aulaan. Kuvat arvostelee puolueeton, asiantunteva raati.

Kamerat mukaan reissulle ja kuvia räpsimään kaikki urakalla!

Tiedustelut: Onni Voutilainen , [onskiv\(at\)suomi24.fi](mailto:onskiv(at)suomi24.fi), p. 050 365 6138.

KAAMOSRETKI Petkeljärven kansallispuistossa 24.- 25.11.

Kohteemme on Ilomantsissa v. 1956 perustettu Petkeljärven kansallispuisto. Se on noin tunnin ajoajan päässä Joensuusta. Tuohon aikaan vuodesta päivän pituus on vain noin kuusi tuntia. Voi olla jo luntakin maassa ja pakkasta. Mistäs sen vielä tietää.

Puistossa on kulkijalle tarjolla kauniita männikkökankaita, harjuja ja korpien kätköjä. Enimmäkseen alue on helppokulkuista. Taitajan Taivalta ja Kuikan Kierrosta sopivasti yhdistellen retkeilemme sen mitä valoisana aikana ehdimme. Pyritään valitsemaan reitti siten, että osumme jollekin tulentekopaikalle. Niitä ei montaa olekaan.

Meille on varattu käyttöön puistonvartijan tupa ja sauna Pienen Kuikkalammen rannalla. Pitkä ilta sopii hyvin saunomiseen, ruokien valmistamiseen ja eväistä nauttimiseen. Toisten seurassa saattaa syntyä uusia suunnitelmia ja kuulla hyviä juttuja. Ulkona kuu valaisee lähes täytenä.

Retkelle riittää päiväreppu. Tuvassa on vain kuusi sänkypaikkaa, pitää varautua sen mukaan

ja tietysti lamppu mukaan. Liikkumiseen saatamme tarvita suksia, lumikenkiä tai vain vaellusjalkineita.

Ajamme mahdollisimman vähillä autoilla Joensuusta kyytejä sovitellen. Lähtö on aamuhämärissä. Tarkempi lähtöaika ja – paikka sovitaan keskenämme. Alueen kartta ym. löytyy sivuilta www.Luontoon.fi

Tiedustelut ja ilmoittautuminen:

Reino Moller , p. 013-731056, [reino.moller\(at\)telemail.fi](mailto:reino.moller@telemail.fi) tai

Matti Nylander , p. 044 5261145, [matti.nylander\(at\)gmail.com](mailto:matti.nylander@gmail.com)

PERINTEINEN ENSILUMEN VIIKKO KIILOPÄÄLLÄ 1. - 8.12.

Joensuun Latu järjestää yhteistyössä Puijon Ladun kanssa joulukuun alussa matkan Kiilopäälle. Muutamia paikkoja on vielä vapaana, ja pelkkää kuljetustakin voi käyttää.

Lähtö: lauantaina 1.12., lähtö Joensuusta ja Kuopiosta n. klo 5

Paluu: lähtö lauantaina 8.12. klo 8:30

Majoitusvaihtoehdot Kiilopäällä:

Hotelli Niilanpää 1 ja 2 hh; Rivitaloyksiö (2 hengelle); Rivitalohuoneisto (3-4 hengelle, ei aamupalaa); Lomahuoneisto (3-4 hengelle); Pohjan Tytär (2 hengelle); Paritalomökki (2-3 hengelle). Hotellin, rivitaloyksiön ja Pohjan Tyttären majoituksen hintaan sisältyy aamupala, muihin majoituksiin aamupalan saa lisähinnalla. Hintoihin ei sisälly muita aterioita. Majoitukseen sisältyy maksuton savusaunominen tiistain vuorolla. Etukäteen tilattu koko viikon päivällispaketti tarjoushintaan.

Majoituksen hinta aamupalalla majoitusmuodosta ja samaan tilaan majoittuvien henkilöiden lukumäärästä riippuen on 202 (lomaosake 4 henkilöä) - 362 (hotelli, 1hh) euroa.

Bussikuljetus sekä Joensuusta että Kuopiosta. Myös pelkkä kuljetus mahdollinen! Matka on tarkoitettu ensisijaisesti Puijon ja Joensuun Latujen jäsenille, mutta mikäli tilaa on, myös muut Savo-Karjalan latualueen latulaiset ovat tervetulleita. Todennäköisesti eritoten busseissa on vapaata tilaa! Bussikyydin hinta määräytyy matkustajien määrän perusteella.

Matkan järjestelyissä noudatetaan Puijon Ladun matkaehdoja.

Tarkemman hinta- ym. tiedustelut ja varaukset: Pekka Tikkanen, pekka.tikkanen(at)ppa.inet.fi, p. 040 501 0345. Yhteydenotot ensisijaisesti sähköpostilla.

Kysymyksiin vastaa myös Joensuun Ladun Liisa Oura, joka toimii joensuulaisten bussikyytiläisten yhteyshenkilönä. Liisan yhteystiedot: liisa.oura(at)gmail.com, p. 040 829 4239.

RETKIKERTOMUS:

MELOJAT NEVAJOELLA JA PIETARIN KANAVIDISSA

Seisoin vapunaattona Pietarissa Moskova-hotellin kohdalta Nevajoen ylittävällä sillalla. Kurkistelin varovasti yli 20 metriä alapuolellani virtaavaa vettä. Joki näytti suurelta, kivetyt rantapenkereet tilyiltä, vesi syvän mustalta. Liikenteen melu vihloi vieressä korvia. Kerroin matkakumppaneilleni tulevani kolmen viikon päästä melomaan Nevalle ja Pietarin kanaviin. Epäuskoisen maakravun vilpityn kommentti tuli välittömästi: "Hullua! Minä en ainakaan lähtisi tuonne."

Aamuvarhaisella helatorstaina 17.5.2012 kokoontui Joensuun Kauhojien ja Joensuun Ladun 12 hengen melojaporukka vajalle valmiina starttaamaan kohti Nevajokea. Juri paljasjalkaisena pietarilaisena ja retken oppaanamme oli laatinut meille neljän päivän ohjelman. Ensimmäisen päivän tavoitteenamme oli ajaltaa Laatokan eteläpään Shlisselburgiin, laittaa iltapäivällä kajakit vesille, käydä tutustumassa Pähkinäsaaren linnaan ja meloa sieltä noin 10 km yöpymään Nevan rannalle. Lähdimme matkaan kohti Imatran rajanylityspaikkaa kolmella autolla, 11 kajakkia katoilla ja trailerissa.

Ensimmäinen pysähdysksemme oli huoltoasema ennen Svetogorskin rajan ylityspaikkaa. Pian joukkoomme saapui omalla autollaan Rantasalmelta matkaan lähtenyt Pekka, viime kesän Laatokan ympärimeloja. Vaikka olimme lähteneet matkaan hyvissä ajoin, niin olivat tehneet kaikki muutkin. Venäjä ei ollut varautunut helatorstain matkalaisiin. Pyörimme rajamuodollisuuksissa lähes kolme tuntia. Kuskit siellä jonottivat ja täyttelivät lomakkeita, me muut otimme aurinkoa. Kajakkeihimme kukaan ei kiinnittänyt erityistä huomiota.

Ajo kohti Pietaria eteni hitaasti mutta varmasti. Tietyt ja risteysruuhkat seisattivat meidät lukuisia kertoja liikkumattomiin jonoihin. Juri väitti, ettei ollut koskaan moista nähnyt. Sitten kun vauhtiin päästiin, niin mentiin niin kovaa, ettei Pietarin ohitustie huomattu

Murmanskin valtatie viittaa vaan posotettiin komeasti ohi. Onneksi oma letkamme pysyi hyvin koossa rampeilla ja käänöksissä. Kello lähenteli jo ilta kuutta, kun näimme ensimmäisen kerran Nevajoen ajaessamme sen yli valtatieta pitkin. Matka oli kestänyt 13 tuntia ja kilometrejä oli takana 450.

Shlisselburg on pieni kaupunki Laatokan eteläpäässä. Paremmin sen suomalainen tunnistaa nimellä Pähkinälinna. Kaupungin kohdalta alkaa Nevajoki eli Laatokan ja Suomenlahden yhdistävä joki. Tämä 75 km pitkä joki päästä päähän oli melontaretkemme kohteena. Vesille laskupaikka löytyi kaupungin keskustasta, vanhempien ja uudempien kanavien keskeltä. Kaupunkilaiset viettivät helteistä kevätiltaa rannassa, ja me pakkasimme kajakkimme lähtöön. Tarkoituksena oli ollut toimittaa autot jo samana päivänä Pietariin, mutta päädyimme kuitenkin säilömään ne läheiselle vartioidulle parkkipaikalle, koska aurinko kääntyi jo länteen.

Tuntui riemastuttavalta istuutua ensimmäisen kerran keväällä omaan kajakkiiin. Ihan kuin olisin istunut siinä aina. Suuntasimme teollisuuslaitosten ja pienen sataman kautta Nevalle. Olimme nyt päättäneet yöpyä Pähkinäsaaren linnan kupeella. Iso kivilinna seisoikin keskellä jokea aivan Laatokan ja Nevajoen yhtymäkohdassa. Lähdimme kuin varpusparvi suoraan kohti lähellä olevaa linnaa. Kun ennätin keskelle jokea, huomasin, että liikun virran vietävänä vain takaperin. Ja samalla väylälle ilmaantui aivan yllättäin Laatokan suunnalta saapuva valtamerialus. Suuntasin pikin miten takaisin rannan tuntumaan. Tarja ja Tuija-Kaisa yrittivät kaksikostaan huolestuneina nähdä meidän yhdentoista yksikön menoa Nevan virrassa. Itse jatkoin Eeron ja Kaisan valitsemalla reitillä rannan tuntumassa etsien akanvirroista apua ja lossaten sitten virran yli linnan kupeeseen.

Kolauttaessani kajakin nokan Pähkinäsaaren rantaan, muistui mieleeni Suomen historiasta Pähkinäsaaren rauha. Tällä saarella sovittiin siis ensimmäisen kerran Suomen itärajan ja vuosi oli 1323. Linna oli silloin juuri perustettu, ja paikalla oli asiasta sopimassa Novgorodin ja Ruotsin johtajat. Vuosisatojen myötä linnaa on rakennettu, saarella on asuttu, siellä on ollut pahamaineinen vankila ja alueesta on tapeltu lukuisia kertoja. Viimeisin suuri taistelu saaresta käytiin Leningradin piirityksen yhteydessä toisen maailman sodan aikana. Nyt linna on osittain raunioina, mutta sitä restauroidaan ja sen museopiha muistomerkkeineen kertoo vaikuttavasti 1900-luvun verisestä historiasta. Kyseessä on historiallisesti niin merkittävä linnasaari, että se on nimetty yhdeksi Unescon maailmanperintökohteeksi.

Saaren puolustajille virtaava Nevajoki on antanut suuren avun. Meille melojille se aiheutti kyllä sydämen tykytystä. Ei vähiten siksi, että perille saapui vain 11 kajakkia. Tuula oli kadonnut. Viimeinen havainto hänestä oli virran keskivaiheilla. Juoksentelimme saaren

rantoja ja yritimme nähdä Tuulan kajakin, mutta turhaan. Samalla ilmaantui saaren vartija, joka kielsi ehdottomasti leiriytytisemme maailmanperintökohteeseen. Paikalle saapui myös miliisivene. Kielitaidottomalle tilanne oli vähän sekava. Onneksemme mukana oli oppaamme Juri, joka neuvottelutaidoillaan puhui meidät tervetulleiksi yöpymään saarelle. Tosin senkin jälkeen telttapaikkojamme vaihdettiin ennen yötä pari kertaa. Telttailu ei meitä rantautuessa kiinnostanut lainkaan, vaan se missä seikkaili Tuula?

Huomattuaan virran voiman ja väsyttyään vastavirtamelontaan Tuula oli puikahtanut takaisin suojaisaan rantaan. Joen suuntaisesti kulki pengermän takana rauhallisesti virtaava vesireitti. Siinä syntyikin hänelle oiva idea. Kanavaa pitkin voisi päästä koskiosuuden ohi ja lasketella sitten Laatokalta myötävirtaan Pähkinäsaaren rantaan. Sinne ohituskanavaan Tuula sitten putkahti. Meloi aikansa, mutta Laatokkaa ei näkynytäkään. Kielitaitoisena hän ryhtyi kyselemään rannalla olijoilta, miten kaukana on kanavan suu. Vastaus oli 100 kilometriä. Kanava olikin vuonna 1866 avattu ns. Uusi Laatokan kanava, jota pääsee Syvärille saakka. Täyskäännös! Palattuaan kanavan lähtöpisteeseen, Tuula nousi sattumalta miliisilaiturille. Meille muille jo tutuksi tulleet miliisit neuvoivat Tuulaa majoittumaan kaupungin hotelliin, mutta Tuula vaati päästä telttaillemaan Pähkinäsaareen. Ei sinne niin vaan pääse. Tuula jäi istumaan laiturille, kun miliisit ajoivat saarelle kysymään puuttuiko joukosta vielä yksi meloja. Takaisin vene lähti Juri mukanaan ja paluukyydissä näimme iloksemme Tuulan ja kajakin!

Vietimme vartioidulla saarella rauhallisen yön. Vain tavaralaivat ja risteilyalukset kulkivat vierestä Laatokalle. Aamutuimaan kiertelimme saarella. Paikalliset kalastajat nukkuivat rannalla, muutama pieni vene pomppi Laatokan tuulisella merellä ja rakentajien nuotiot savusivat muurin kupeessa. Tuulen puuskia uhmaten Sari jätti telttansa tuulettumaan ja löysi sen seuraavaksi vallihaudan pohjalta. Kohteliaaseen venäläiseen tapaan vartijat tulivat hyvästelemään meitä lähtiäisiksi.

Edellisen päivän varpusparviseikkailuista viisastuneina sovimme, että melomme yhdessä ja Rantasalmen Pekka hoitaa peränpidon. Niin läksimme myötävirtaan, virran nopeus oli alkumatkalla jopa 10 km tunnissa, vaikka joen keskivirtaus on 5 km tunnissa. Voimakas vastatuuli puski pitkin jokea vastaan, mutta virtauksen ansiosta liikuimme kuitenkin eteenpäin. Vastaranta näytti tietenkin tyneltä, joten päätimme ylittää joen. Ylipääsyä yrittäessämme saimme huomata, että Neva on leveä joki. Parhaimmillaan leveyttä on yli 600 metriä. Kauempana näkyi jo lähestyvä valtamerilaiva, mutta ajattelimme ennättävämme yli ennen sitä. Toisin kuitenkin kävi. Valtamereltä saapuva laiva näyttää Pielisjoen paatteihin verrattuna isolta ja se ajaa virrassa kovaa. Vasta kolmannen laivan jälkeen selvisimme joen

yli. Laivat oli sulutettu yön aikana Pietarin silloista ja ne saavuttivat aamupäivällä jonossa Shlisselburgin kohdan.

Harmaa saderintama lähestyi meitä uhkaavasti ja nostatti reipasta aallokkoa. Ennätimme juuri rantautua Kirovskin kaupungin uimarannalle, kun sademyrsky puhkesi. Katottomat uimakopit tarjosivat oivan suojan vaakatasossa lentävässä vesisateessa, mutta vain niille, joille niitä riitti. Nämä tiivistunnelmaiset pystybaarit olivat aukealla rannalla haluttuja paikkoja.

Nevajoen rannat ovat kauttaaltaan hiekkarantoja. Rantatörmä voi olla loiva tai hieman jyrkempi. Joka paikassa meloja kuitenkin voi nousta matalaan hiekkapohjaiseen rantaan. Rannoilla on asutusta ja teollisuutta, mutta myös hämmästyttävän paljon vapaita rantoja, joten meloja pääsee helposti halutessaan jaloittelemaan. Joelta päin näkee mielenkiintoisesti asutuksen koko kirjon kaatopaikan ympäröimistä hökkeleistä puutarhojen ympäröimiin luksustaloihin. Hauskasti saattoi huomata, että venäläiset tykkäävät taloissaan linnantorneista ja vinkkeleistä.

Pidimme toisen melontapäivän ruokatauon pienellä hiekkarannalla. Juri laittoi venäläiseen tapaan nuotion, kun paikalla sattui olemaan pikkugrillikin. Tuolla taukopaikalla opimme kunnioittamaan suuria hinaajia. Katselimme, kun keltainen hinaaja kynti joen toista laitaa. Sen keulasta nousi aalto, joka lähti kohti rantaa. Ei se näyttänyt pahalta, mutta rantaan saapuessaan se iski voimalla kuin tsunami. Toiset kiskoivat kajakkejaan kauemmaksi rannalle, mutta Tarja ajatteli katsoa miten käy. Ja niinhän siinä kävi, että kaksikon aukkoon kaatui aalto ja toinenkin. Seuraava hinaaja varoitti meitä tulostaan pitkillä vihellyksillä. Kippari oli ilmeisen huolestunut nähdessään melojien juuri lähtevän rannasta. Eeva, Eero sekä kaksikollaan Tuija-Kaisa ja Tarja meloivat rantavedestä kauemmaksi. Hienosti he jyrkästä aallosta selvisivätkin, mutta kaksikosta lennähti peräsin irralleen. Kun kaksikko ennätti rannan tuntumaan korjausta varten, saapuikin toinen aaltorintama ja heitti kaksikon melojineen tukevasti hiekkarannalle.

Suunnitelma yhdessä melomisesta alkoi rakoilla iltapäivällä. Kuka oikaisi mutkia, kuka kierteli rantoja, kuka viiletti virrassa. Rantahiekasta tukkeutuneet evät ja niiden irrottelu viruttivat letkaamme satojen metrien matkalle. Ajoittain joella oli koskimelonnin tunnelmaa pyörteilevän veden ja vastatuulen nostattaman aallokon takia. Tulevia laivoja piti myös muistaa vilkuilla takaviistoon, vaikka liikenne iltapäivällä vähenikin. Turvallisuudesta keskusteltiin vakavaan sävyyn ja yritettiin taas muistaa asia.

Takana oli jo reilu 40 km. Edessä oli yöpuun etsiminen läheltä Pietarin laitakaupunkia. Kartassa näkyi Nevskin metsä, ja kuin onnenkantamoisella löysimme sen ainoa mahdollisen

leiripaikan. Paikka oli merisotilaiden eskadroonan muistomerkki rantatien varrella. Kapusimme rantatörmälle, teltat pystyyn ja nuotio tulille. Oikeastaan kukapa merisotilaan muistoa voisi paremmin kunnioittaa kuin omilla aluksillaan vesiltä saapuvat melojat. Nuotion äärellä vietimme myöhäisiltaa maljapuheiden ja voimistelun merkeissä. Tuomi kukki ja mustarastas lauloi. Päivän matkaa oli takana 43 kilometriä.

Kolmas retkipäivämme alkoi nähtävyyden katselulla. Muutaman sadan metrin päässä sijaitsi luostarikirkko, vanhaan venäläiseen tyyliin rakennettu puukirkko lukuisine paanukattoisine sipuleineen. Aidatussa pihapiirissä oli myös kellotorni ja kaksikerroksinen karjalaistyylinen talo. Sisäpuolelta kirkko oli täynnä ikoneita. Luostarissa asui vain pappi ja vartijat. Vastaavia vanhoja rakennuksia näkee Kizhin saarella Äänisellä, mutta nämä hivenen harmaantuneet hienot rakennukset olivat vuodelta 2005.

Muutaman kilometrin melonnan jälkeen alkoi Pietarin kaupunki. Rannalle ilmestyivät korkeat kerrostalot, alitimme kehätien korkean sillan ja joen rannat muuttuivat kiviseiniksi. Selvästikin mielissä oli pientä jännitystä. Millaiselta näyttää Suomen kokoinen miljoonakaupunki kajakista käsin. Joukossamme oli myös Pietarin matkailun ensikertalaisia, jotka tulivat ottamaan kaupungin haltuunsa todella erilaisesta näkökulmasta. Kuljimme kulkusuunnastamme katsottuna joen vasemman puoleista rantaa, josta löytyi myös puistoja ja luonnon rantaa. Ja kuin tilauksesta aivan rannassa, lähes veden päällä, oli azerbaidzanilainen ravintola. Siis kajakit maille ja sasilikin, vihannesten ja jäätelön syötiin. Erinomainen ravintolaruoka tarjoilun kera kuuluu melontaretkeen.

Tuhdin lounaan jälkeen vääntäydyimme kajakkeihin ja lipsuttelimme eteenpäin. Vasemmalle ilmaantui Aleksanteri Nevskin luostari. Ja siinä se oli Moskova-hotelli ja se Nevan silta, jolta olin kurkkinut alas. Aurinko paistoi, vesi liplatteli ja matkanteko oli hullun hauskaa. Smolnan kirkontornit kiiltelivät rannalla ja vähitellen eteen ilmaantui yhä hienompia taloja kultakoristein, Eremitaasi ja Iisakin kirkko. Vastarannalla näkyi Suomen asema, Aurora-laiva, Pietari-Paavalin linnoitus, Rostra-pylväät ja Taideakatemia.

Olimme miljoonakaupungin keskustassa ja emme todellakaan yksin. Nevan rannoilla oli lukuisia kalastajia, joten saimme väistellä siimoja ja lentäviä koukkuja. Joku taisi saada saaliikseen Eeron. Kantosiipialukset rantautuivat laitureihinsa, ja vesibussit menivät jonossa kanaviin ja vuorollaan niitä tuli sieltä ulos. Väliin sopi vielä luksusveneitäkin. Odottelimme Talvikanavan kohdalla ohitusvuoroamme, ettemme liikenteen pienimpinä olisi jääneet alle. Ja samalla kymmenet ja kymmenet turistikamerat ikuistivat menoamme. Rannalta kuului meille tervehdyshuutoja. Kaiken sen hyörinän keskellä melonta tuntui kuitenkin aivan leppoisalta.

Ensimmäisen kosketuksen Pietarin kanaviin saimme, kun puikahdimme risteilyalusten seasta pieneen Novo-Admiralteysky -kanavaan. Meloimme kapeassa kanavassa päin punaista, mutta onneksi ketään ei tullut vastaan. Sitten oikealle pitkin Moika-kanavaa ja sitten vasemmalle Priazhka-kanavaan. Olimme saapuneet hotelli Matisov Domikin eteen. Haasteena oli kapuaminen kanavasta kadulle parin metrin kiviseinän yli. Häntäpäähä katseli haastetta epäuskoisena, mutta Juri seisoj pian kanavassa reisiään myöten valmiina nostelemaan kajakkeja. Ja pian siellä seisoj myös Pekka. Sari kiipesi oravanlailla ylös ilman apuja, joten siinä syntyi vauhtia myös epäuskoisiin. Kajakkiin vaan seisomaan ja kuivin jaloin ylös ja samassa kajakki kipattiin miehissä maille. Toiminta oli varsin rivakkaa. Siitä 11 kajakkia juoksutettiin sitten hotellin pihalle aitaukseen, mutta yksi puuttui. Eero oli kadonnut. Viimeisin havainto oli Nevalta, kun keltainen kajakki kiisi risteilyaluksen vieritse kohti merta.

Juri oli löytänyt täydellisesti melojalle soveltuvan hotellin keskeltä kaupunkia. Kanavan rannalla, pieni, siisti, vartioitu. Kajakkimme lepäsivät pihalla puiden alla, mutta Eeroa ei näkynyt. Viimein puhelinsoitto tavoitti hänet. 90-asteen kanavakäännöksemme oli eksyttänyt hänet ja liukkaitten melojien löytäminen Pietarin 33 km käsittävästä kanavaverkostosta onkin sitten mahdoton tehtävä. Eero oli rantautunut lisäksi kirkon kieppeillä jokimuurin kapealle porrastasanteelle. Taas tarvittiin Juria lauman kasaamiseen.

Etukäteen olimme suunnitelleet viettävämmä yhteistä ravintolailtaa musiikkishown säestyksellä. Illasta tulikin naisten ilta ja miesten ilta. Naiset suuntasivat illaksi kaupungille syömään sekä katselemaan nähtävyyksiä, valoshowta ja ilotulitusta. Miehet puolestaan suuntasivat kohti Shlisselburgia autojen hakuun ensin taksilla, sitten metrolla ja linja-autolla. Liikenneuhkat vaivasivat vielä iltayöstä, joten paluureitti kierteli luovasti Pietarin seudulla, ja autoilijat palasivat retkeltään vasta puolilta öin.

Olimme nähneet hotellille tullessamme vain pienen silmäyksen Pietarin kuuluisista kanavista. Ajatus aamuvarhaisesta kanavamelonnasta kiehtoi mieltäni ja sain houkuteltua mukaan Leenan, Tarjan ja Tuija-Kaisan. Herätys kello 6 ja heti menoksi. Kanavaan laskeutuminen ja sieltä ylöspääsy oli askarruttanut mieltäni, mutta yön aikana kypsyi ajatus narutikkaista. Sellaisen alkeellisen kyhäsin kivimuurin rautalenkkiin, ja kaikeksi onneksi juuri sillä kohtaa kanavan laidassa oli vettä vain puolissäreen, joten kiipeilimme ja kahlasimme. Riitan avustuksella myös kaikki neljä kajakkia saatiin tyylikkäästi vesille.

Oli toukokuun aurinkoinen sunnuntaiamu. Kanavan vesi oli tyyni, ja vettä halkoi vain neljä kajakkia. Suuntasimme Moikan kanavaa pitkin kohti ydinkeskustaa. Kiersimme New Hollandin saaren ja etsimme sen suuren portin, jonka kautta vuosisatoja sitten saapuneet

kauppalaivat toivat lastinsa maailmalta Pietariin. Sitten alkoi siltojen ihmemaa. Moikan punainen silta, sininen silta ja vihreä silta olivat nimensä veroisia. Siltojen värit ja muodot heijastuivat tyynestä veden pinnasta. Ympärillä oli Pietarin hienoimpia vanhoja taloja ja kirkkoja. Meloimme Eremitaasin rakennusten välistä virtaavaa Talvikanavaa pitkin Nevalle. Joki aukesi eteemme tyynenä ja utuisena. Virran takana kohosivat Pietari Paavalin linnoituksen kullatut tornit. Uskomatonta, mutta totta: joella olimme vain mel!

Oli houkuttelevaa lähteä joen yli kohti kirkontorneja, mutta palasimme takaisin Moikalle. Moikalta käännyimme Griboyedovin kanavaan ja aivan edessämme oli Kirkko Veren päällä, Aleksanteri II muistolle rakennettu värikäs sipulikattoinen kirkko. Kohta meloimme Nevski Prospektin ali ja ihmettelimme vanhaa kaarevaa tiilisiltaa. Sitten alkoi patsailla ja kultauksilla varustettujen terässiltojen kavalkadi koristeinaan leijonia, kotkia, jalopeuroja.

Kello tuli yhdeksän ja kaupunki alkoi herätä. Kanavan varsille ilmestyi turisteja. Kanavan korjaajat ja rakennusmiehet aloittelivat työtään. Kapeassa kanavassa aiheutimme iloista hämmästyä ympärillemme ja ikuistuimme tällä kertaa telineillä riippuvien rakennusmiesten kännykkäkameroihin. Kääntyessämme Krjukovin kanavaan vastaan tuli ensimmäinen vesibussi. Samalla särkyi melojan kaunis taika. Heiluimme aallokossa ja kurkistelimme tuleeko mutkan takaa muita. Oli aika palata hotellille. Kierroksemme pituus oli noin 10 km ja sen aikana alitimme yhteensä 41 siltaa. Jokainen niistä oli taiteellinen luomus.

Aamumelonta Pietarin kanavissa kruunasi matkani. Etukäteen pelkäsin kanavissa virtausta, veneiden ruuhkaa ja haisevaa, likaista vettä. Mitään niistä en kohdannut. Kohtasin kajakkini kyydissä ainutlaatuisia kaupunkinäkymiä ja vilkuttelevia ihmisiä. Paljon jäi kanavia melomatta ja paljon jäi näkemättä. Joten, jos Luoja suo ja Juri mukaan huolii, retkikohteenani on vielä kerran Pietarin kanavat.

Mukana Nevan retkellä olivat Riitta Laatikainen, Leena Manner, Eero Oura, Tarja Makkonen, Tuija-Kaisa Teikari, Eeva Viljamaa, Kaisa Autio, Tuula Parikka, Sari Aittokoski, Pekka Puhula, Pekka Kovanen, Saara Immonen sekä mainio oppaamme Juri Sevrjukov.

Jos Pietarin tai Venäjän alueen melontavedet kiinnostavat, avuksi kannattaa ehdottomasti kysyä Juriä. Yhteystiedot löytyvät osoitteesta www.juristravel.fi

Teksti: Saara Immonen

LISÄÄ TIETOA Ladun menneistä ja tulevista tapahtumista:
<http://www.suomenlatu.org/joensuunlatu/>

LIITY JÄSENEKSI

Käy klikkaamassa sompaa Ladun nettisivuilla <http://www.suomenlatu.org/joensuunlatu/> tai sähköpostitse [eila.partsu\(at\)gmail.com](mailto:eila.partsu(at)gmail.com) tai soita Eilalle, p. 050 381 2018.

JÄSENEDET

Jäsenistöllä on mahdollisuus lainata Ladulta retkeily- ja liikuntavälineitä kohtuulliseen hintaan ja tutustua näin itseään kiinnostavaan lajiin. Välineet ja varaus:
www.suomenlatu.org/joensuunlatu --> varusteet --> lainaus- ja varaustilanne.

Suomen Ladun jäsenetuina saat mm. 6 kertaa vuodessa ilmestyvän "Latu ja Polku"-lehden sekä alennusta mm. Kiilopään tunturikeskuksessa, Kilpisjärven Retkeilykeskuksen, Hotelli Jeriksen ja Pyhäntunturi Oy:n majoituksista, Karttakeskuksen karttatuotteista, Partiokaupan ja Retkiäitan tuotteista, Welhonpesän ja Trekki-nettikaupan tuotteista, Hertz autovuokraamosta sekä Fenno-optikkoliikeketjun tuotteista, Ruotsin STF:n ja Norjan DNT:n tunturimajojen käyttöoikeuden, Autoliiton kansainvälisen leirintäkortin. Tarkemmin http://www.suomenlatu.fi/suomen_latu/jasenedut/

Suomen Ladun jäsenetujen lisäksi Joensuun Ladun jäsenkortilla saa alennuksia mm. Joensuun Intersportista, Eräurheilusta, Sportia-liikkeistä, MT-Bike:sta, Pohjois-Karjalan maanmittaustoimistosta hankituista kartoista sekä EcoBeauty kauneushoitolasta.

Seuraava jäsentiedote (1/2013) ilmestyy vuoden lopulla.

LIIKUNNAN ILOA JA ILOA LIIKUNNASTA!